

Dette sidste forslag vakte stærk modstand. Der var imidlertid almindelig enighed om, at fonden havde udført et værdifuldt arbejde, og at det ville være ønskeligt, såfremt man kunne udfærdige et resolutionsforslag, som kunne blive enstemmigt vedtaget. Ved fælles anstrengelser lykkedes det at udfærdige et kompromisudkast, som Australien tog ansvaret for. Dette gav udtryk for ønsket

om, at fonden skulle fortsætte sin virksomhed, sålænge de modtagne regeringsbidrag gjorde det muligt. Herefter blev det amerikanske forslag trukket tilbage.

Efter nogle ret uvæsentlige ændringer blev det australske forslag godkendt af udvalget; det vedtoges den 2. december 1949 i forsamlingen med 44 stemmer, deriblandt Danmarks.

XI. Spørgsmålet vedrørende ikke-selvstyrende områder.

I. Formynderskabsrådets beretning.

Formynderskabsrådets beretning for perioden august 1948—juli 1949 gav anledning til en lang række tildels kritiske bemærkninger vedrørende de i rådets 4. og 5. samling behandlede spørgsmål om politisk, økonomisk, social og undervisningsmæssig fremgang i formynderskabsområderne; ligeledes kommenteredes rådets behandling af modtagne andragender og bønsskrifter samt rapporterne fra de til Ruanda-Urundi og Tanganyika udsendte undersøgelsesudvalg.

Efter flere dages diskussion om den politiske udvikling nedsattes et underudvalg, bestående af de forskellige forslagsstillende lande og udvalgets præsident, Hermod Lannung, som formand. Hr. Lannung ledede underudvalgets møder, men deltog ikke i underudvalgets indstillinger. Der blev afgivet to indstillinger til 4. udvalg. Den ene om hurtigere behandling af andragender fra indbyggerne i formynderskabsområderne, og beretninger fra udsendte undersøgelseskommissioner vedtoges af udvalget uden diskussion. Den anden om politisk udvikling gav derimod anledning til lang diskussion og en del ændringsforslag. Storbritannien og andre formynderskabslande udtalte sig mod indstillingens 3. afsnit, der gav udtryk for, at territoriernes administration altid bør have sæde i selve territoriet (og ikke i tilgrænsende koloniområder, tilhørende det pågældende formynderskabs-

land). De tre skandinaviske lande stemte sammen med Storbritannien, Frankrig m. fl. imod dette afsnit, der imidlertid vedtoges med 23 stemmer mod 12. Et britisk ændringsforslag, der erstattede bestemmelsen om, at områdenes administration i løbet af et år skulle være forpligtet til at forelægge nærmere planer med henblik på territoriernes udvikling henimod selvstyre og uafhængighed, med en regel om, at formynderskabslandet blot skulle holde formynderskabsrådet underrettet om, hvad der blev foretaget til fremme af en sådan udvikling, blev også forkastet. De skandinaviske lande havde stemt for forslaget.

Det samlede forslag vedtoges af udvalget med 24 stemmer mod 10, medens 11, deriblandt de skandinaviske lande, afholdt sig fra at stemme. — I plenarforsamlingen opnåede de to nævnte stykker af resolutionen ikke det fornødne $\frac{2}{3}$ flertal.

Udvalget behandlede derefter nogle resolutionsforslag om økonomisk og social udvikling i områderne. Der fremhæves heri ønskeligheden af, at den indfødte befolkning får større del i områdenes økonomiske udbytte, og fastslås princippet om, at den indfødte befolknings interesser er af afgørende betydning. Endvidere henvises der til formynderskabssystemets formål: at fremme respekten for menneskerettighederne, udtales tilfredshed med rådets anbefalinger af fuldstændigt forbud mod sådanne skikke som barneægteskaber og